

RESPONS AKADEMI

INGVILD THU KRO

Ansgar Høyskole
kro@ansgarskolen.no

När detta nummer av *HYBRID* riktar fokus mot kristna förebilder för kristet ledarskap är det naturligt att ställa sig frågan ”Vad utgör egentligen en förebild?” Som religionssociolog ställer jag mig naturligt denna fråga från två perspektiv: 1) Vad är en förebild ur ett samhällsperspektiv? och 2) Vad är en förebild ur ett religiöst, kristet och teologiskt perspektiv – det vill säga en *kristen* förebild? Gällande den första frågan om förebildlighet ur ett samhällsperspektiv kan konstateras att dagens förebilder för många utgörs av influencers, kändisar, idrottsmän, politiker och liknande – roller som ofta i hög grad har sig själva och sitt eget i centrum. I relation till den andra kan noteras att inom filosofin beskrivs en förebild ofta som en inspiratör, läromästare eller uppfostrare. Den kan kallas för en *primus inter pares* – den främste bland likar, en som förkroppsligar mänskliga kvaliteter som det är möjligt för andra att modellera sina liv efter. Ett kristet perspektiv liknar i hög grad en sådan filosofisk förståelse, men inkluderar också det gudomliga som en central del.

Kristet ledarskap aktualiseras ständigt och på olika sätt i vår samtid. Det gäller både inom kyrkosamfunden, i medierna och i kyrkans relation till det omgivande samhället – på gott och ont. Kristet ledarskap studeras också tvärvetenskapligt i olika sammanhang, med olika fokus på till exempel teologiska, kyrkliga och sociala aspekter, något som artiklarna i detta nummer återspeglar. Ledarskap handlar om trovärdighet, pålitlighet och

självförtroende, något som de flesta artiklarna antingen demonstrerar eller reflekterar över, både lokalt, globalt och historiskt. Artiklarna utgår från (minst) två olika sammanhang för sina argument: 1) kristet ledarskap inom församlingsarenan och/eller kristenheten, samt 2) kristet ledarskap i möte med och i relation till aktuell samtid och samhälle. Vidare fokuserar de på (minst) två olika agenser (eng. ”agencies”); det personliga som kristen och det kollektiva som kyrka eller kristenhet. Artiklarna lyfter fram utmaningar och möjligheter för kristet ledarskap i möte med aktuell samtid, med särskilt fokus på sekularisering, autentisitet, individualisering, globalisering och kyrkans roll och position i dagens samhälle.

Det finnas en igenkännbar och utmanande dialektik i det artiklarna belyser, nämligen kyrkans upplevda spänning mellan Jesus och samtiden – mellan övertygelsen att hålla fast vid det som definieras som kristendomens sanningar och att samtidigt framstå som relevant. Den avgörande frågan blir: hur ser kristet ledarskap ut i en samtidskultur som ur ett kyrkligt sammanhang inte upplevs som ”kristen”, utan snarare ”postkristen”, samtidigt som den kanske inte är ”post-religiös”?

Ämnena som lyfts fram i artiklarna tycks återspegla en kyrkolandskap som längtar efter vägledning när det gäller att – förenklat uttryckt – ”vara kyrka i dag”. Vagar framåt föreslås inkludera att hämta inspiration från historiska förebilder, att utmanas av globala impulser och att ta den sekulära samtidskontexten på allvar. Precis som samhället i allmänhet ständigt förändras, måste också kyrkan göra detsamma. Det gör att kristet ledarskap även fortsatt kommer att vara ett relevant och viktigt forskningsområde inom teologi och religionsvetenskap. Fredrik Wenells ord får därför tjäna som en träffande avslutning på denna respons: ”Det en frikyrklig teologi därför bör bearbeta är hur, om och vilken skillnad Jesus gör för deltagandet i samhället både i relation till kristet ledarskap, men också för kristna i allmänhet.”¹ Som jag ser det är detta en viktig och högaktuell utmaning för teologin, både i akademi, kyrka och samhälle.

¹ Fredrik Wenell, ”Jesus som moralisk förebild i ett postkristet samhälle”, *HYBRID 2* (2024): 134–161 (147).